

Для мене щастя в тому, щоб служити Богу та людям

Про свій життєвий шлях, духовне становлення розповідає пастор Павло Козак, який зараз звершує служіння у Чернівецькій області.

У якій сім'ї Ви росли? Чи відчували себе в дитинстві щасливим?

Я виріс у віруючій сім'ї, а це вже запорука щастя. Виховувався в духовній атмосфері. Батько мій за професією маляр-будівельник. Щоб матеріально забезпечити сім'ю, одягнути, прогодувати дітей, мати вимушена була працювати разом з батьком. Скільки пам'ятаю – мої батьки завжди були активними в житті церкви. До 1970 року ми проживали в мальовничому прикарпатському містечку Вижниця. Там я народився і пройшли перші роки мого дитинства. Коли мені виповнилося 8 років – наша сім'я переїхала в обласний центр м. Чернівці. У великій чернівецькій громаді батьки зразу включилися у служіння. Тато співав у хорі та був членом церковної ради. Мати згодом була обрана старшою дияконисою. Мій старший брат Йосип та сестра Лідія могли себе реалізувати в молодіжному та музичному служінні. А я долучився до дитячої групи і почав відвідувати заняття по вивченню Біблії. В сім'ї був наймолодшим, тому найбільше був огорнутий турботою та любов'ю батьків, брата і сестри. Така домашня атмосфера робила мене щасливим. Всі піклувались один про одного. В суботу радісно йшли на служіння до церкви. Духовні благословенні зустрічі у молитовному будинку були щастям у моєму дитинстві.

Чи відчували себе щасливим коли стали підлітком? Як відносилися діти в школі до віруючого хлопчика?

Не було в школі на мене ні тиску, ні переслідувань з боку вчителів, учнів, тому я і в той час відчував себе щасливою людиною. У мене було багато друзів, всі знали, що я віруючий,

я цього не приховував. Зі мною в одному домі жив мій двоюрідний брат Володимир, усі наші дитячі та юнацькі роки провели разом – в церкву разом ходили, гралися з дітьми на вулиці, разом і в армію пішли. Коли став старшокласником, подорослішав, то взяв на себе відповідальність – перестав ходити до школи по суботах. Але в тому, що моя церква – то істинна церква, що у цій церкві проповідується істина Божа, своє життя буду пов'язувати тільки з цією церквою, – був глибоко переконаний.

За цей вибір я дякую батькам, бачив їхню відданість Богу, церкві, їхнє служіння, їх віру, і це мене надихало. Моя сім'я, те, що ми виховувалися в здоровій духовній атмосфері, відвідування церкви, молодіжні, дитячі зустрічі – залишалися для мене елементом щастя.

Були у Вас друзі поза церквою?

У мене було четверо друзів, мої однокласники. Пізніше один мій друг Павло Думанський став адвентистом. Сьогодні він є членом церкви в одній з громад м. Чернівці, але до Бога навернувся в Бериславі Херсонської області. Потім він приїхав на батьківщину, прийшов у суботу на богослужіння – там ми і зустрілися. Але це сталося набагато років пізніше, коли я прийшов з армії та мав сім'ю. Ця зустріч була зворушливою.

Ким Ви хотіли працювати? Де вчитися?

Я розумів, що вчитися віруючій людині, відстоювати суботу досить нелегко. Тому до вісімнадцяти років я мав можливість працювати з батьком на будівництві, а потім пішов у армію. Думка про служіння людям завжди були в душі, бажав служити Богу, робити добро, відстоювати істину. У той атеїстичний період було важливо – стояти на духовних позиціях, залишитися вірним тим принципам, в яких був вихований.

А як в армії Ви відстоювали суботу? Чи були щасливим в армії?

Ми служили у Кривому Розі у воєнно-будівельній частині. Саме в

армії виявилось все те духовне надбання, яке ми отримали в дитячі та юнацькі роки нашого життя. Для цього Господь давав силу, мужність не боятися відстоювати свою позицію, бути чесним, мужнім, вірним. Всі свої дії узгоджували зі словом Божим. Потрібно було показати, що я в першу чергу бажаю бути вірним Богу, а коли буду вірним Богу – буду слухняним і керівництву.

Так, я був щасливим. Я був не вдома, де мене підтримували, дбали, це була армія, де діяли певні закони, правила, але благословення було в тому, що я був не один, нас було четверо, зі мною був і мій двоюрідний брат Володимир, з яким ми виростили. Ми підтримували один одного тим, що спілкувалися, молилися, вболівали, передавали різну інформацію, свої переживання.

Перші випробування почалися з питання роботи у суботній день, коли ми відмовилися. Друге випробування – це прийняття присяги, ми відмовилися прийняти на тих умовах, які нам пропонували. Керівники розгубилися, через те, що четверо людей відмовилися приймати присягу, потрібно було якось вирішити це. Політрук частини хотів нам допомогти, він був гнучкою людиною, знайшов альтернативу і сказав: «Хлопці, не хочете прилюдно, добре. Чи змогли б ви зачитати текст присяги так, як ви хочете?» Ми створили свій текст, сказали, що будемо вірні державі до Закону Господнього. Тоді ми були молоді, багато не розуміли, це зараз я розумію, що для них не було важливо щоб ми читали присягу, їм потрібен був наш підпис. Тоді для мене було важливо не сказати слів «Клянусь», бо розумів, що присягатися можна тільки Богу.

З тих адвентистів, які були зі мною, двоє на сьогодні звершують пасторське служіння: це мій двоюрідний брат Володимир Козак та Ярослав Опаєць. На жаль, Степан Богданюк вже помер.

Як до вас ставилися в армії? Як мали можливість святкувати суботу?

Солдати, побачивши нашу вірність, відкритість та щирість, нас любили і поважали за вірність принципам. Звичайно, керівництво за перші півроку хотіло нас зламати, намагалися змусити порушувати суботній день, але потім залишили нас в спокої. В суботу ми намагалися не потрапляти на очі керівникам, сиділи в Ленкімнаті і читали Євангеліє. З нами служив наш друг Назар Міненко, баптист, який у військовій частині працював столяром. Його майстерня стала для нас християнською штаб-квартирою, де ми проводили суботні дні, богослужіння, мій брат Володимир грав на гітарі, ми співали християнські молодіжні пісні. У нас був «Збірник молодіжних пісень». Це було для нас великою радістю і щастям, таким благословенням, це місце було нашим маленьким Домом молитви. Щоб у частині не знайшли наші Біблії, ми їх залишали у нашого друга в майстерні.

Про нас дізналися місцеві віруючі адвентисти, приходили до нас по суботах і приносили їжу. Ми вже знали час коли вони прийдуть, підходили до огорожі в окремому місці, і двоє братів: Павло Романченко та Лука передавали нам домашню їжу. Так вони нас годували перших півроку. Через 6 місяців ми вже набули іншого статусу, було спокійніше, наш політрук запропонував нам стати учасниками духового оркестру. Слава Опаєць був музикантом, грав на трубі, його взяли в оркестр, а він сказав, що його друзі хороші музиканти і нас запросили у цей колектив. Ось так ми стали членами духового оркестру нашої військової частини. Ми грали на різних міських та державних заходах. Я грав на трубі альт і на барабані.

Півроку в майстерні, а потім музична кімната в клубі нашої військової частини стали також для нас Домом молитви, таким місцем затишку, нашим Ковчегом порятунку. По суботах ми знаходились в музичній кімнаті, серед тижня робили деякі покупки, щоб на суботу мати їжу.

Хто вам допомагав? Ви називали братів, які приносили вам їсти перші півроку, а потім ви підтримували з ними відносини?

Так, підтримували, вони допомогли налагодити контакти з нашими

батьками, які пізніше приїхали щоб провідати нас. Потім батьки пересилали нам кошти на адресу наших віруючих братів, а вони приносили нам гроші, або, коли ми просили, купляли щось. Ми були дуже благословенні, бо мали також щомісячну солдатську зарплату одинадцять карбованців, та ще й батьки присилали. Ми ж не палили цигарки, не витрачали на непотрібні речі, в нас завжди просили дати в борг, інколи ми просто ділилися з нужденними.

Коли ми прослужили майже рік, брати дали нам адресу церкви. А по дорозі між частиною та церквою жив брат Павло, його будинок став для нас перевалочним пунктом, там ми залишили одяг, туди приходили відпочити, дружина брата Павла, тітка Віра нас завжди годувала. Це була дуже духовно сильна сім'я, люди, віддані Богу, своєю добротою, своїм ставленням до нас вони проявляли велику турботу. Нас було четверо і всі ми мали в їхньому будинку свій куточок, де могли переодягнутися і піти у церкву. Ми побачили, що протягом всієї суботи керівництво нас не турбує, знали, що, якщо ми пішли в музичну кімнату, знаходимося там цілий день до вечора. А для нас це було можливістю відвідати молитовний будинок і це було великим щастям. Для себе ми не вважали це порушенням, перелазили через огорожу, бігли до брата Павла, переодягалися і ходили на проповіді. На протязі півтора року ні разу ні з одним з нас не було такого, щоб побачили, що ми покидаємо частину. Завжди Господь давав таке відчуття, що потрібно негайно повернутися в частину і ніхто не підозрював нашої відсутності.

Відвідування церкви, молодіжних зібрань, любов сім'ї Романченко, любов пастора, молодіжного керівника я проніс через усе життя. Це були мої друзі батьки, які замінили на ці два роки мені рідних. Це були часи щастя.

Поруч з нашою частиною була ще одна військова частина, де були двоє адвентистів. Ми зустрілися в Молитовному будинку і у брата Павла, де вони також мали свій притулок. Нас бачили усі сусіди, але ніхто нас не виказав. Один з цих братів, з іншої частини Володимир Мельничук, був музикант, при церкві

організував духовий оркестр, живе також у Чернівецькій області, ми час від часу спілкуємося. А другий, В'ячеслав Гунько, в майбутньому одружився на дочці брата Павла.

Після армії коли почували себе щасливим?

Саме перше що зробили з моїм братом, коли повернулися з армії – ми прийняли хрещення в Чернівцях у 1984 році. А в 1985 році я одружився на Аннушці, вона дочка пастора Аурела Скрипкаря. Я знав Аннушку ще з дитинства, її мама була в нас вчителькою дитячої суботньої школи. До армії я спостерігав як Аня, старша в сім'ї, йшла до церкви і тримала за руки молодших братів та сестер. Йшли від зупинки автобуса, їм треба було робити три пересадки, щоб доїхати з одного мікрорайону міста до іншого, і, як не тяжко було, вони завжди приїздили вчасно. Я побачив її вже дорослою дівчиною, коли ми були в одній групі по підготовці до хрещення. Мене приваблювала її духовність. В моїх очах вона була благородною, благочестивою, ангельського виду дівчинкою. Вона для мене залишилася ангелом, тільки в статусі дружини. Щастя моє було в тому, що ми заключили завіт з Господом, що могли служити Богу, що я одружився з найкрасивішою дівчиною.

Чи був щасливим Ваш шлях до служіння? Як це відбувалося?

Ще не було в країні перебудови, але наставали часи полегшення для віруючих, перші ластівки релігійної свободи почали проявлятися. Спочатку одна сільська громада відділилася від великої центральної церкви, щоб збиратися у себе, в селі Кам'яна. Одного разу мій брат Володимир сказав: «Зараз ми с тобою відвідуємо церкву, де більше тисячі людей. Тут є кому служити, а в тій громаді є потреба у служителях. Давай підемо до них і будемо підтримувати в служінні». Ми почали допомагати в служінні тій громаді, хоча були молодими, необізнаними, багато чому потрібно було самим вчитися. Там ми здобували досвід, брати довіряли служіння проповіді, організацію молодіжних програм, мене обрали керівником молоді. Ми збиралися по домах, на природі, там з братом Володимиром ми

виховувалися як майбутні служителі. Коли зареєстрували церкву, всі почали будувати Молитовний будинок. Потім у Чернівцях організовується ще одна громада, бо братам та сестрам було далеко їхати, тому вони в центрі міста організували свою громаду. Як жителі міста, ми з дружиною перейшли в нову громаду Чернівці-Центр. Тут мене обрали старшим дияконом, через рік доручили служіння пресвітера, в 1990 році мене рукопоклали у сан пресвітера.

Ваша дружина хотіла, щоб Ви були служителем?

Вона мене бачила служителем більше, ніж я, мені дуже подобалося служіння диякона чи пресвітера. Я розумів, що пасторське служіння передбачає постійні переїзди з місця на місце. 13 років прожили разом, а потім погодилися на пасторське служіння. Я любив служіння, допомагати людям, ніколи не відчував якийсь тягар від служіння, мені хотілося жертвувати часом, коштами, іншими ресурсами, тільки щоб служіння було благословенним. Спочатку я був помічником пастора, потім мене рукопоклали на пастора, більше двадцяти років ми на служінні. Півтора року я був початківцем у Буковинському регіоні, потім мене в 1997 році запросили на служіння в Київський регіон, де служив п'ятнадцять років.

А в чому полягає щастя для Вашої дружини?

Велике щастя для дружини – це виховати дітей для Господа. Ще важливо для неї те, що вона також може служити людям. Хоч у нас четверо дітей, вона завжди була керівником дитячого служіння, вчителем суботньої школи для дітей, диригентом хору, організовувала дитячі музичні служіння, також була благовісником. Мені дуже подобається, як вона проповідує. Аннушка має великий дар милосердя. З її ініціативи ми три роки в громадській організації «Народна допомога» годували людей-безхатченків. Вона ніколи не говорила що їй важко, навіть тоді, коли у нас самих було дуже багато роботи. У цьому служінні було наше щастя.

У чому Ваше щастя в сім'ї?

У тому що є діти – наше щастя, наше благословення. Ми маємо трьох дочок Уляну, Любов та Лілію та сина Богдана, якому двадцять років. Я щасливий, що маю саме таку сім'ю. Щасливий від того, що ми сім'єю можемо звершувати служіння. Відчуваю щастя від того, що, незважаючи на певні сімейні обов'язки, моя дружина завжди мені допомагає. Вже будучи одруженим, я знову був керівником молодіжного служіння, ніколи не чув від неї слова: «Чого ти йдеш на молодіжні служіння? Чому витрачаєш так багато часу? Чого не прийшов раніше?» Діти були маленькі, та Аннушка говорила: «Я сама справлюсь, а ти йди, і те, що треба робити в церкві, роби».

Що цінне з батьківської сім'ї Ви принесли в свою сім'ю?

Це – турбота про людей. Моя мама була диякониса, дуже любила служити людям. Мій батько був жертвний, коли бачив, що треба пожертвувати кошти на церкву, служити громаді, зробити ремонт у Молитовному будинку, він йшов і допомагав. Саме це я приніс і в свою сім'ю. Завдяки Господу ми жертвуємо на Молитовні будинки, різні заходи, надаємо фінансову допомогу тим, хто потребує. Моя дружина завжди мені в усьому допомагає.

Що ваші діти винесуть з сім'ї?

Вони мають відповідальність за служіння, всі дуже люблять служити. Де б вони не навчалися, жили, завжди були активними в тій громаді, де знаходилися. Любов до Бога, готовність переносити труднощі, жертвність людям, на місіонерські проекти – усе це діти винесли з нашої сім'ї. Наші дві донечки співучі, були учасницями музичного колективу, третя донечка, поки не була в декретній відпустці, працювала директором адвентистської школи в місті Біла Церква.

У чому Ваше щастя в служінні пастором?

Бачити людей, яким можна допомогти у житті, направляти їх до Спасителя Ісуса Христа. І, бачачи, як люди стають кращими,

щасливішими, то і я щасливий. Коли люди заключають завіт з Господом – відчуваю щастя. Велика радість для нашої сім'ї, для церкви, коли бачимо нових людей, які приходять до Господа. Щастя в тому, щоб просто служити людям. Я не хочу, щоб мене люди оцінювали в служінні, я хочу догодити Богу, щоб Господь був задоволений мною. Коли Господь буде мною задоволений, то й людям буде приємно.

Ви знаєте звідки походить Ваше прізвище – Козак?

Ми самі до певного часу не знали. У Чернівецькій області, Сторожинецькому районі, в село Бросківці багато-багато років тому назад із Запорізької січі прийшли переселенці – козаки. Їх було багато, але одні пішли далі, а деякі оселилися на цій території, заснували своє поселення. Коли розрослася їх родина, то й називали їх, наприклад: «Діти Івана козака». Так і утворилося прізвище Козак. Місцевий сільський активіст організував зустріч з усім родом Козаків. У сільському Будинку культури відбулася зустріч, наша родина велика, діти мого батька, мого дядька – всі були з родинами, внуками, і ми благовістили для них, розповіли, як наш дідусь пізнав Бога, як він перший раз отримав Біблію, як через Слово Боже змінилося його життя, він став іншою людиною. Під гітару ми заспівали там давню українську протестантську пісню:

«Як я був молодий, радувався я тоді,
Як молився в тій церкві в селі.

Де в суботу ходив, Господеві я служив,
Там, з моїми братами в селі».

У цьому селі є багато Козаків, але не з усіма ми родина,
просто однофамільці.

Що ви ще хочете в житті?

Хочу залишитися вірним Богу, це буде щастя мого життя. Мені подобається пісня, яку співає моя донька Уляна: «Лишь одно беспокоит мне душу – сохранить свою верность Христу». Ці слова завжди зі мною в моїй душі.

Я хотів поїхати за кордон, побачити, як живуть там наші рідні. Бог благословив – минулого року ми були в Німеччині у сестри моєї дружини. Ця мрія збулася.

Хочеться одружити дочку та сина, бавитися з онуками. Хочеться підтримувати батьків дружини, моїх вже, на жаль, немає. Ми їм допомагаємо, ділимося своїми духовними переживаннями, батько підтримував мене в служінні, читав проповіді, вів сімейне, молитовне служіння. Служити батькам для нас велике щастя.

Питання – Алла Шумило